

Arrest

nr. 270 161 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 maart 2022 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ABDUL, die verschijnt voor de verzoekende partij. De verwerende partij is verschenen noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart op 29 september 2021 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 30 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

De verzoeker wordt op 22 oktober 2021 gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). De verzoeker verklaart dat hij reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Zweden, dat hij er meer dan drie jaar heeft verbleven en dat zijn verzoek er werd afgewezen.

Op 20 december 2021 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Zweedse overheden.

Op 22 december 2022 stemmen de Zweedse overheden uitdrukkelijk in met de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, in toepassing van artikel 18, lid 1, onder d) van de Dublin III-verordening.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) neemt op 25 januari 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Middels deze beslissing wordt de verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten en zich binnen de tien dagen aan te melden bij de Zweedse autoriteiten aangezien dit land, volgens de criteria van de Dublin III-verordening, de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Op 7 februari 2022 dient de verzoeker een verzoekschrift in om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze zaak is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer RvV 270 976.

Op 9 maart 2022 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker de beslissingen tot terugleiding naar de grens en tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissingen werden aan de verzoeker, in één en dezelfde akte, ter kennis gebracht op 9 maart 2022.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij is als volgt gemotiveerd:

"[...] In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : B.

voornaam : A. F. B.

geboortedatum : (...) 1977

geboorteplaats : B.

nationaliteit : Irak

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Merksplas om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Zweden, op basis van het Dublinakkoord van 22.12.2021, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 02.02.2022, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 25.01.2022. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 09.03.2022 geen andere elementen aan. Hij verklaart opnieuw dat hij niet in Zweden wil leven en dat hij hier wil blijven, omdat zijn twee neven hier zijn en hij van België houdt.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Zweden een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen, of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVM kan niet volstaan.

De betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 25.01.2022. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 09.03.2022 geen andere elementen aan. Hij herhaalt dat hij twee neven in België heeft. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

(...)

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, L. D., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van Beringen-Ham en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, B., A. F. B., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas."

Aldus bevat de bestreden akte twee onderscheiden beslissingen: een beslissing tot terugleiding naar de (Zweedse) grens, en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht aan Zweden.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet verschenen ter terechtzitting en heeft evenmin een nota met opmerkingen ingediend. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat de gevolgen hiervan regelt, houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de bestreden beslissing te schorsen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Dit heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet moet antwoorden op een verweer (vaste rechtspraak

Raad van State, 1 augustus 2013, nr. 107.923, 4 juli 2013, nr. 106.318, 4 juli 2013, nr. 106.321, 4 juli 2013, nr. 106.323 en 9 juli 2013, nr. 106.543).

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering

3.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet - niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in de mate dat zij is gericht tegen de maatregel tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat ligt (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Ter terechtzitting wordt de exceptie van onbevoegdheid van de Raad in het debat gebracht. De advocaat van de verzoeker verwijst naar het arrest H. A. van het Hof van Justitie van 15 april 2021, waaruit zou blijken dat de vereiste van het daadwerkelijk rechtsmiddel inzake Dublinoverdrachten impliceert dat men zich tot elk rechtscollege kan wenden om een beroep in te stellen tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die wordt getroffen in het kader van een Dublinoverdracht.

De Raad stelt evenwel vast dat in het voornoemde arrest H. A. geen dergelijke uitspraak wordt gedaan. Het Hof van Justitie heeft in dit arrest uitlegging gegeven aan artikel 27, lid 1 van de Dublin III-verordening en aan artikel 47 van het Handvest. Het Hof heeft hieromtrent gesteld dat deze bepalingen, gelezen in het licht van overweging 19 van de Dublin III-verordening, aldus moeten worden uitgelegd dat *“zij in de weg staan aan een nationale wettelijke regeling op grond waarvan de rechter bij het onderzoek van een bij hem ingesteld beroep tot nietigverklaring van een overdrachtsbesluit geen rekening mag houden met omstandigheden die dateren van na de vaststelling van dat besluit en die beslissend zijn voor de juiste toepassing van die verordening, tenzij die regeling voorziet in een specifiek rechtsmiddel dat een ex-nunconderzoek van de situatie van de betrokken persoon omvat waarvan de resultaten bindend zijn voor de bevoegde autoriteiten, welk rechtsmiddel kan worden ingesteld nadat die omstandigheden zich hebben voorgedaan en waarvoor met name niet als voorwaarde geldt dat die persoon zijn vrijheid is ontnomen of dat de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit ophanden is”*. Het Hof heeft niet gesteld dat tegen een vrijheidsbeneming inzake de Dublinoverdracht een beroep moet worden kunnen ingediend bij elk rechtscollege. Evenmin kan uit dit arrest blijken dat eenzelfde rechtscollege zich moet kunnen uitspreken over zowel het overdrachtsbesluit als over de vrijheidsberovende maatregel.

De vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel verhindert voorts niet dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikels-gewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Evenmin gaat de vereiste van het daadwerkelijk rechtsmiddel zover dat de verzoekende partij zou kunnen kiezen bij welk rechtscollege zij haar rechtsmiddel aanhangig maakt. Het komt in tegendeel aan de nationale rechter toe om te bepalen welke rechtscollege bevoegd is voor deze of gene bestuursbeslissing.

Artikel 39/71 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel die wordt getroffen in het kader van een Dublinoverdracht (cf. artikel 51/5, §4, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet) tegen deze maatregel een beroep kan indienen *“door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen”*. In de thans voorliggende akte van kennisgeving wordt hier overigens uitdrukkelijk op gewezen, en dit middels de volgende paragraaf: *“De vrijheidsberovende maatregel is slechts vatbaar voor een beroep bij de rechterlijke macht, hetwelk moet ingediend worden door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats van de betrokkene in het Rijk of van de plaats waar hij (zij) aangetroffen werd. Hetzelfde beroep mag om de maand ingediend worden.”*

De Raad heeft zodoende geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij is gericht tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3.2. Wat betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens

De Raad werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de akte van kennisgeving uitdrukkelijk wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de verzoeker reeds op 25 januari 2022 (kennisgeving op 2 februari 2022) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. Dit bevel werd opgenomen in een bijlage 26^{quater} en de verzoeker werd concreet bevolen om het grondgebied van het Rijk te verlaten en om zich binnen de tien dagen aan te melden bij de Zweedse overheden, aangezien Zweden de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het in België ingediende verzoek om internationale bescherming heeft aanvaard. Het gaat dan ook om een verwijderingsmaatregel zoals bedoeld in artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. De verzoeker heeft hiertegen op 7 februari 2022 bij de Raad een beroep ingediend, dat is gekend onder het rolnummer RvV 270 976.

De beslissing tot terugleiding naar de grens, waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus reeds een tweede verwijderingsmaatregel. De verzoeker beschikte derhalve, overeenkomstig artikel 39/82, §4, tweede lid *juncto* artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Het is niet betwist dat bestreden akte aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 9 maart 2022. De beroepstermijn nam bijgevolg, overeenkomstig artikel 39/57, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet aanvang op donderdag 10 maart 2022 en de verzoeker beschikte dus tot en met maandag 14 maart 2022 om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 17 januari 2022 aan de Raad overgemaakt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Ter terechtzitting werd de laattijdigheid van de vordering in het debat gebracht. De advocaat van de verzoeker heeft dienaangaande gesteld dat hij niets kan inbrengen tegen de vaststelling dat de vordering laattijdig is vermits zij niet werd ingesteld binnen de vijf dagen na de kennisgeving.

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, "Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker echter een reden van overmacht naar voor gebracht.

Nu geen overmacht is aangetoond en aangezien blijkt en wordt erkend dat *in casu* een beroepstermijn van vijf dagen geldt, handhaaft de Raad de vaststelling dat onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig werd ingediend en dat zij dus onontvankelijk is *ratione temporis*.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat uit de arresten van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en beschreven in de rechtspraak van het EHRM. Deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als totdat de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een *ex nunc* onderzoek. Verder moet worden opgemerkt dat de beroepstermijnen die zijn voorzien in deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoende zijn opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs kan worden beschouwd als een daadwerkelijk rechtsmiddel (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg, ook wat de beslissing tot terugleiding naar de grens betreft, onontvankelijk.

3.3. De bovenstaande vaststellingen volstaan om de vordering, ten aanzien van alle bestreden rechtshandelingen, te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. DE GROOTE